

beider oneenstemmigheid lag, aan het licht. De geleding in tijdsvormen blijkt geen toevoeging aan den werkwoordsstam, *onafhankelijk* van wat die stam is; zij is een eigenschap, die afhangt van wat ieder werkwoord aan tijdsaspecten uit zichzelf meebrengt; al wat werkwoord is, heeft dan ook niet dit overeenkomstige, dat er naar gelijken regel tijden van te vormen zijn. Dit apriori was te onbepaald. Van dit onovereenkomstig gedrag in al wat werkwoord is, bestaat wel een regel, die mede bepaald wordt door de beteekenis van iederen stam. Zoo treedt in plaats van regelloosheid van het soms niet, soms wel volledig-zijn der geleding in tijden een omvattender regel, die dat : soms niet, soms wel omsluitend relativeert, en dit is de beteekenis van het begrip Aktionsart. Ook deze ontdekking is synthetisch: het tot dusver onverbundene, de beteekenis van den werkwoordstam en het schema der tijden zijn in verband gezet en deze samen, niet een ervan, maken den regel uit, die het onbevredigende naast elkaar staan van werkwoorden met „regelmatige en onregelmatige stamtijden” vervangt. Wel is hiermee de vooropgestelde, welgevulde vastheid van het schema der tijden teruggenomen terwille van een regel, die ook de onbegrijpelijke afwijking van een andere omsluit. Niet anders wordt de vooropgestelde vastheid van het onderscheid in enkelvoud en meervoud teruggenomen terwille van het geval, waarin een meervoud een enkelvoud is.

Synthesis maakt de gescheiden schemas, die zij aanvankelijk opstelt, achteraf weer los uit hun binding aan dat wat ze ordenen en verbindt ze met elkaar. Het op zichzelf staan der schemas is voor een nieuw inzicht onbepaaldheid, die overwonnen moet worden, nadat eerst door middel van die schemas de onbepaaldheid van het gebied der taal zelf overwonnen is. Deze beweging staat stil voor geen enkele begrenzing der statische schematiek. Zij zoekt in het welgelede systeem van het Grieksche werkwoord nieuw relief te brengen door de vraag : indien de geleding in tijdsvormen niet ongevoelig geweest is voor verschillen in de beteekenis der stammen, zal dit bij persoonsuitgangen en wijzen anders zijn? Indien, zooals FRAENKEL⁴⁾ heeft aangetoond, werkwoordelijke